

opusdei.org

Prelatovo pismo (julij 2015)

Tokrat nas msgr. Javier Echevarría spominja na pomembnost pomoči, ki jo doma nudimo drug drugemu, da bi lahko rasli v veri in krščanskem življenju.

12. Jul. 2015

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V tem marijanskem letu, ki sedaj poteka, se trudimo, da bo naša molitev za prihajajočo škofovsko

sinodo o družini bolj intenzivna. Papež Frančišek nas nenehno prosi za **molitev, ki je polna ljubezni do družine in do življenja. Molitev, ki se zna veseliti s tistim, ki se veseli, in trpeti s tistim, ki trpi. (...) Tako bo Cerkev, podprta in spodbujena z božjo milostjo, lahko bolj zavezana in še bolj povezana v pričevanju o resnici božje ljubezni in usmiljenja do družin v svetu, iz katerih ni nobena izključena, tako znotraj kot zunaj ovčje staje.**[1]

Marijino posredovanje je odločilnega pomena. Obrnimo se k njej z velikim zaupanjem, medtem ko se pripravljamo na njen praznik, ki bo 16. julija. Liturgični spomin Karmelske Matere božje nas znova vabi, naj podvojimo svoje prošnje k nebesom. S tem Marijinim praznikom nas Cerkev spodbuja, naj se zatekamo k njej, ki nam s svojo pomočjo in svojo materinsko skrbjo

pomaga, da se bomo z molitvijo dvigali h Kristusu[2].

Sveti Janez Pavel II. je poudarjal absolutno potrebo po katehezi znotraj domačega ognjišča, predvsem sedaj, ko marsikje »skuša veri nenaklonjena zakonodaja vzgojo v veri celo preprečevati, ali ko razširjena nevera ali razširjajoči se sekularizem praktično onemogočata resnično rast v veri«[3].

Vse nas v veselju zavezuje ta naloga, z zaupanjem v Boga in z optimizmom, tako da ne dovolimo, da bi na nas vplivalo kakršno koli nenaklonjeno okolje ali objektivne težave, ki bi se morda lahko pojavile. *Glejte, Gospodova roka ni prekratka, da bi ne mogel odrešiti, in njegovo uho ni gluho, da bi ne mogel slišati[4],* nam govori prerok Izaija. ***Bog je vedno isti. — Manjkajo ljudje, ki bi verovali: tedaj se bodo ponovili***

čudeži, o katerih beremo v Svetem pismu.[5]

To delovanje v naročju dóma je na prvem mestu naloga staršev. Skladno s starostjo in značilnostmi vsakega od otrok jih morata učiti globokega pomena vere in Kristusove ljubezni. »S pričevanjem svojega življenja so starši prvi oznanjevalci evangelija za svoje otroke. Razen tega postanejo v polnosti starši šele s tem, da z otroki molijo, berejo z njimi božjo besedo in jih z uvajanjem v krščanstvo vcepijo v najbolj notranjo skrivnost — evharističnega in cerkvenega — Kristusovega telesa. To se pravi: ne roditelji zgolj telesnega, marveč tudi tistega življenja, ki na temelju prenovitve v Svetem Duhu priteka iz Kristusovega križa in vstajenja.«[6]

Po vsem svetu se kažejo brezštevilni izrazi hvaležnosti svetemu Jožefmariju za njegove spodbudne besede zakoncem in družinam. S

stavkom iz Svetega pisma jim je dejal: **Dícite iusto quóniam bene (povejte pravičnim, da jim bo dobro) (prim. Iz 3,10); vse delate prav, ker niste spravili svojih otrok na svet, kakor to storijo živali. Vi veste, da imajo dušo, in da obstaja življenje onkraj smrti — življenje večne sreče ali večne kazni —, in želite, da bi bili vaši otroci srečni tukaj in tam. Bog naj vas blagoslovi! [7]**

Tudi drugi člani družine, predvsem starejši bratje in sestre, stari starši itd. imajo posebno odgovornost, da najmlajšim pomagajo rasti v veri in krščanskem življenju. Kjer koli skušamo vzpostaviti vzdušje iz Nazareta, moramo ravnati na enak način, tako da poskušamo s pričevanjem svojega zgleda in s primerno besedo opravljati to bratsko služenje, ki je najbolj pomembno od vsega, kar jim lahko ponudimo.

Kljub temu ne smemo pozabiti, da v nekatere družine in v druga okolja, kjer se goji skrb za izobraževanje v krščanskem nauku, včasih prodrejo bolezenske klice, ki oslabijo ali celo ugasnejo vero tistih, ki verujejo. Z občutkom odgovornosti, brez nemira ali malodušnosti naj se matere in očetje potrudijo v svoji veselja polni obveznosti, da otroke vzgojijo v veri. Ni dovolj, da jih zaupajo neki šoli s pravilnimi merili glede krščanskega nauka, niti da so zadovoljni s tem, da obiskujejo kraje, kjer je na voljo katoliško izobraževanje, ustrezno starosti vsakega posameznika. Vse to predstavlja pomoč, čudovito pomoč; toda prvo odgovornost vedno nosijo starši.

Ko so ga spraševali o teh stvareh, je naš ustanovitelj navadno svetoval: ***Vero vaših otrok morate braniti na dva načina: najprej z vašim krščanskim delovanjem, z vašim zgledom. Nato pa z naukom, tako***

da poskušate ponoviti katekizem (...). Ne da bi bili svojim otrokom 'nadležni', jih boste izobrazili v pravem nauku. Tako boste rešili njihovo vero.[8]

Že od malega so otroci priče tega, kar se dogaja doma. Takoj zaznajo, ali se starši vedejo v skladu s tem, kar učijo, ali se z veseljem žrtvujejo za druge, ali potrpežljivo in razumevajoče prenašajo napake, ali znajo opravičevati in odpuščati, in ko je treba, drugega popraviti na ljubezniv, toda jasen način. Skratka — tako je pojasnjeval naš ustanovitelj —, ***kar se dogaja doma, dobro ali pa slabo vpliva na vaše otroke. Poskušajte jim dati dober zgled, poskušajte ne skrivati svoje pobožnosti, poskušajte biti čisti v svojem ravnanju: tako se bodo naučili in bodo krona vaše zrelosti in vaše starosti. Vi ste zanje kot odprta knjiga. Zato morate imeti notranje življenje, se boriti, da bi***

bili dobri kristjani. Sicer je delo, ki ga skušate opravljati z vašimi otroci ali z otroci vaših prijateljev, nekoristno.[9]

Da bi dali čvrstost tej prvi in največji odgovornosti, se morajo starši in drugi vzgojitelji osebno potruditi, da bi se poglobili v vsebino vere s študijem in posvetovanjem s tistimi, ki so v tem dobro izobraženi, da bo luč nauka razsvetlila njihov razum in vnela njihova srca. Vse to se bo odsevalo v njihovem vsakodnevnem ravnanju, in takrat bodo lahko potrdili tisto, kar Sveti Duh polaga na ustnice materam in očetom, kadar otroci po zgledu in nasvetu svojih staršev iščejo božje steze: *Sin moj, če bo tvoje srce modro, bo z menoj vred veselo tudi moje srce. Moje prsi se bodo radovale, kadar bodo tvoje ustnice govorile spodobno.*[10]

Ko je razlagal te besede, je papež Frančišek dejal: **Ni mogoče bolje**

izraziti očetovega ponosa in ganjenosti, ko vidi, da je na sina prenesel tisto, kar je v življenju najpomembnejše: modro srce. (...) Tak oče zelo dobro ve, kaj pomeni posredovati to dediščino: to bližino, blagost in trdnost. In kakšno tolažbo in poplačilo bo prejel, ko bodo otroci počastili to dediščino! To je veselje, ki odkupi vsak trud, preseže vsako nerazumevanje in ozdravi vsako rano.[11]

Kljub tej skrbi se predvsem v nekaterih deželah neredko dogaja, da najstniška leta ali mladost spremlja navidezna izguba vere. Bolj kot za opustitev vere gre za mlačnost ali malomarnost v verskih praksah, ki jih vidijo kot nekaj vsiljenega od zunaj, kar je v kontrastu z okoljem v šoli, na fakulteti, s prijatelji ali prijateljicami. Prvi odziv staršev ali krščanskih prijateljev naj bo vedno ta, da več molijo za te mlade ljudi, da

ravnajo z njimi ljubeznivo, da jih poskušajo razumeti. ***Ker si krščanska mati***, je dejal sveti Jožefmarija neki žalostni materi, ***si uporabila prvi in najbolj učinkovit način: molitev. Obrni se na presveto Devico Marijo, ki dobro razume matere, kajti ona je božja Mati, tvoja Mati in Mati tvojih otrok ter moja Mati.***

Potem poskušaj najti svojim otrokom dobre prijatelje (...). Matere se velikokrat ne smete vsiljevati, ker se otroci lahko pritožujejo, da jim jemljete svobodo. Po teh prijateljih pa se bodo malo po malo vrnili (...). Zaščiteni s tvojo molitvijo bodo drugi ljudje storili dobro tvojim otrokom, da se bodo z ljubeznijo vrnili v Cerkev[12].

Razen tega, da molite in prosite za nasvet, da skušate svoje sinove ali hčere povezati z ljudmi njihove

starosti, ki jim lahko pomagajo, je sveti Jožefmarija svetoval tudi, da se mirno in vedro pogovarjate z njimi, še toliko bolj, ko rastejo, da se bodo zavedali svojih dolžnosti, ki jih imajo kot božji otroci. ***Ne da bi se razjezili, govorite z njimi vedro, iskreno, od srca k srcu. Ne z vsemi naenkrat, temveč eden za drugim. Mama naj govori z dekleti, čeprav je včasih bolje, da je obratno. Vi dobro poznate njihovo psihologijo; ne sme se z vsemi ravnati enako, sicer ne bi ravnali pravično. Pogovarjajte se, bodite njihovi prijatelji. Dobro vas bodo razumeli, kajti v njihovem srcu je še vedno živa vaša vera. Morda gre predvsem za to, da je prekrita s kupom nesnage, ki so jim jo naprtili. Naj se spovejo in videli boste, kako dobro jim bo šlo***[13].

Danes zjutraj bom obhajal sveto mašo v neki župnijski cerkvi, posvečeni svetemu Jožefmariju, v

Burgosu. V tem mestu je naš Oče znova začel z apostolskim delom Opus Dei, potem ko je med špansko državljansko vojno odšel iz Madrida. Vsak dan molímo za duhovne sadove po vsem svetu, za priprave na širitev v nove dežele in za vse dejavnosti z mladino, ki se odvijajo v velikem številu držav, v služenju Cerкви in dušam. V to molitev vključite tudi njihove družine.

Recite predragemu don Álvaro, naj nam pomaga, da bomo zelo zvesti, vsak dan bolj.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Burgos, 1. julij 2015

[1] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 25. 3. 2015.

[2] Rimski misal, Maša na praznik Karmelske Matere božje, *Glavna mašna prošnja*.

[3] Sveti Janez Pavel II., Apostolska spodbuda *O katehezi v našem času (Catechesi tradendæ)*, 16. 10. 1979, št. 68.

[4] *Iz 59, 1.*

[5] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 586.

[6] Sveti Janez Pavel II., *Apostolsko pismo o družini (Familiaris consortio)*, 22. 11.1981, št. 39.

[7] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 18. 10. 1972.

[8] *Prav tam.*

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 12. 11. 1972.

[10] *Prg 23, 15-16.*

[11] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 4. 2. 2015.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 22. 10. 1972.

[13] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 28. 11. 1972.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2015/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2015/)
(19. Dec. 2025)